

РЕШЕНИЕ

№ 41

гр. Враца , 23.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, III-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ

в публично заседание на девети юли, през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка Т. Петрова

Ана Б. Ангелова-Методиева

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Ана Б. Ангелова-Методиева Въззивно
гражданско дело № 20211400500274 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх.№ 262012/20.04.2021г. от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД против Решение № 260087/09.04.2021г. по гр.д.№ 80/2021 г. Районен съд-Козлодуй, с което първоинстанционния съд е уважил предявените кумулативно съединени иски от Р. В. З., ЕГН *****, против "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, ЕИК ***, както следва:

- признал е за незаконно и е отменил на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ уволнението на Р. В. З., за което е издадена Заповед № 1/06.01.2021г. на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД;

- възстановил е на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ Р. В. З. на заеманата до уволнението длъжност *** в Дирекция "Развитие и модернизация", Управление "Модернизация и ресурс", отдел "Управление на проекти", сектор "Инженеринг и проектно осигуряване", група "Механично оборудване" в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД;

- осъдил е "АЕЦ Козлодуй" ЕАД да заплати на Р. В. З. следните суми: сумата от 9470.16 лв. на основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ във връзка с чл. 225 ал.1 от КТ, представляваща размера на brutното трудово възнаграждение на Р. В. З. за периода от 06.01.2021г. до 29.03.2021 г., в който ищецът е останал без работа след уволнението,

ведно със законната лихва върху сумата, считано от 25.01.2021г. до погасяването ѝ;

- отхвърлил е предявения иск, като погасен поради прихващане, иска за обезщетение за размер от 6128.98 лв. и като неоснователен до пълния предявен размер от 34200.00 лв., за периода до 06.07.2021г.;

- осъдил е "АЕЦ Козлодуй" ЕАД да заплати на Р. В. З. сумата в размер на 1038.12 лв., представляваща разноски за адвокатско възнаграждение;

- осъдил е ищеца Р. В. З. да заплати на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД разноски в размер на 163.93 лв. съразмерно с отхвърлената част от исковете, а ответникът да заплати държавна такса и разноски в полза на Районен съд - Козлодуй в размер на 378.80 лв.

На основание чл.242, ал.1 ГПК съда е допуснал предварително изпълнение на решението, относно присъденото обезщетение за работа.

В жалбата се поддържа, че решението е изцяло неправилно и незаконосъобразно. Излагат се съображения, че при постановяване на решението си първоинстанционния съд неправилно е игнорирал наведените в отговора на исковата молба доводи, че ищеца не е уведомил работодателя си за приложената по делото етапна епикриза от 30.03.2016г., както и че страда от заболяване, което твърди, че има в исковата молба. Навеждат се съображения, че видно от представеното пред районния съд Здравно досие, прието от съда, при извършваните му медицински прегледи, ищеца е затаил данни и факти, свързани със Здравословното му състояние. Оспорват се представените пред първоинстанционния съд етапна епикриза от 13.01.2021г. на Вътрешно отделение към МБАЛ "Христо Ботев" АД гр. Враца и тази етапна епикриза от 30.03.2016г. на Вътрешно отделение към МБАЛ "Христо Ботев" АД гр. Враца, като се твърди, че същите са издадени в нарушение на Наредбата за медицинската експертиза, Закона за Здравното осигуряване и Национален рамков договор относно терапевтичната схема. Твърди се, че представените от ищеца медицински документи са противоречиви и по този начин той не е доказал, че страда от заболяване, което се ползва от закрилата на чл.333 КТ.

Навеждат се съображения и по същество на спора, че уволнителната заповед е правилна и законосъобразна. Извършен е подбор, при който ищеца Р.З. е получил най-ниска оценка, както и че в съответствие с чл.21 от КТД 2021-2022г. му е предложена друга свободна щатна длъжност, но той е отказал да заеме. Сочи се, че ищеца е предизвестен за прекратяване на тр.му правоотношение, като той е получил предизвестията си на 06.01.2021г. и в Заповед № 1/06.01.2021г. е посочено, че тр.правоотношение се прекратява на основание чл.328, ал.1, т.2 КТ.

Иска се въззивната инстанция да отмени обжалваното решение на Районен съд – Козлодуй като неправилно и незаконосъобразно, като отхвърли уважените искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1,2,3 КТ предявени от ищеца Р.З. като недоказани.

Във въззивната жалба се съдържа особено искане, на основание чл.260, т.5 ГПК, във вр. с чл.225, ал.1 КТ и чл.222, ал.1 КТ при условията на евентуалност и в

случай, че исковата претенция бъде приета за основателна, се прави възражение за прихващане на основание чл.103 ЗЗД на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ и чл.222, ал.1 КТ в размер на 5571.80 лв. изплатено по банковата сметка на ищеца на 15.03.2021г. и в размер на 5571.80 лв., изплатено на 15.04.2021г. до размера на по – малкото от тях. В тази връзка, въззивника прилага и моли съда да приеме приложените към въззивната жалба заявления с вх. №ЗВ-927/11.02.2021г., ведно с приложенията му; заявление с вх. №ЗВ-1899/23.03.2021г., ведно с приложенията му; Заповед №АД-518/18.02.2021г.; Заповед №АД-881/26.03.2021г.; фиш за м.февруари 2021г. и за м.март 2021г.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от въззиваемия Р.З., а е подадена насрещна въззивна жалба вх.№ 262220/12.05.2021 г. от Р.З., чрез пълномощника му адв.Р.М., против Решение № 260087/09.04.2021г. по гр.д. № 80/2021 г. Районен съд-Козлодуй в частта, в която е отхвърлен като неоснователен иска по чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ за заплащане на обезщетение за принудителна безработица за разликата над 9470.16 лв. до пълния предявен размер от 28071.02 лв. /34200-6128.98 лв./ по прихващане, както и в частта относно разностите.

Постъпил е отговор на насрещната въззивна жалба вх.№ 262371/27.05.2021г. от "АЕЦ Козлодуй"ЕАД, в който се изразява становище за неоснователност на подадената насрещна въззивна жалба. На основание чл.260, т.5 ГПК, във вр. с чл.225, ал.1 КТ и чл.222, ал.1 КТ при условията на евентуалност и в случай, че исковата претенция бъде приета за основателна, се прави възражение за прихващане на основание чл.103 ЗЗД на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ и чл.222, ал.1 КТ в размер на 5571.80 лв. изплатено по банковата сметка на ищеца на 15.03.2021г. и в размер на 5571.80 лв., изплатено на 15.04.2021г. до размера на по – малкото от тях. В тази връзка, въззивника прилага и моли съда да приеме приложените към въззивната жалба заявления с вх. №ЗВ-927/11.02.2021г., ведно с приложенията му; заявление с вх. №ЗВ-1899/23.03.2021г., ведно с приложенията му; Заповед №АД-518/18.02.2021г.; Заповед №АД-881/26.03.2021г.; фиш за м.февруари 2021г. и за м.март 2021г.

При извършената проверка на редовността и допустимостта на жалба вх.№ 262012/20.04.2021г. от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД против Решение № 260087/09.04.2021г. по гр.д.№ 80/2021 г. Районен съд-Козлодуй, настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и отговаря на изискванията за съдържание по чл.260 и чл.261 ГПК.

В жалбата обаче се посочва, че решението на РС Козлодуй се обжалва в цялост и се иска отмяната му, без да се конкретизира в кои части. Настоящият съдебен състав намира, че за въззивника-ответник не е налице правен интерес да обжалва решението на РС Козлодуй в частта, в която е постановено в негова полза и е отхвърлен частично предявения от Р.З. иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ като погасен поради прихващане за сумата в размер на 6128.98 лв. и като неоснователен до

пълния предявен размер от 34200.00 лв., за периода до 06.07.2021г., поради което в тази част жалбата е приета за недопустима и е оставена без разглеждане с определение №75/14.06.2021г., постановено в настоящето производство, а въззивното производство – прекратено. Определението не е обжалвано и е влязло в сила. В останалата част жалбата е приета за разглеждане като редовна и допустима.

В жалбата на "АЕЦ КОЗЛОДУЙ" ЕАД се правят искания за събиране на нови доказателства пред въззивната инстанция, а именно на основание чл.260, т.5 ГПК във вр. с чл.225, ал.1 КТ и чл.222, ал.1 КТ при условията на евентуалност и в случай, че исковата претенция бъде приета за основателна, се прави възражение за прихващане на основание чл.103 ЗЗД на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ и чл.222, ал.1 КТ в размер на 5571.80 лв. изплатено по банковата сметка на ищеца на 15.03.2021г. и в размер на 5571.80 лв., изплатено на 15.04.2021г. до размера на по – малкото от тях. В тази връзка, въззивника прилага и моли съда да приеме приложените към въззивната жалба заявления с вх. №ЗВ-927/11.02.2021г., ведно с приложенията му; заявление с вх. №ЗВ-1899/23.03.2021г., ведно с приложенията му; Заповед №АД-518/18.02.2021г.; Заповед №АД-881/26.03.2021г.; фиш за м.февруари 2021г. и за м.март 2021г. съда намира, че същите са относими и могат да бъдат приети и приложени по делото като доказателства. Настоящият съдебен състав намира искането за основателно, тъй като с посочените доказателства ще бъдат установявани нововъзникнали обстоятелства по смисъла на чл.266, ал.2, т.2 ГПК.

При извършената проверка на редовността и допустимостта на насрещната въззивна жалба вх.№ 262220/12.05.2021 г., настоящият съдебен състав констатира, че същата е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и отговаря на изискванията за съдържание по чл.260 и чл.261 ГПК, при което следва да бъде насрочено открито съдебно заседание за разглеждането ѝ.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания, извърши проверка на обжалвания съдебен акт, съгласно разпоредбата на чл. 271, ал. 1 от ГПК, при съвкупната преценка на доказателствата по делото, намери за установено следното:

Районен съд – Козлодуй е сезиран от ищеца Р. В. З. с адрес гр. *** против "АЕЦ-Козлодуй"ЕАД, с ЕИК ***, представлявано от изп.директор Н. М. с обективно съединени иски с правно основание чл. чл.344, ал.1, т.1 -3 КТ - за признаване за незаконно и отмяна на уволнението, извършено със Заповед № 1/06.01.2021 г.; за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност *** в Дирекция "Развитие и модернизация", Управление "Модернизация и ресурс", отдел "Управление на проекти", Сектор "Инженеринг и проектно осигуряване", Група "Механично оборудване"; за заплащане на обезщетение за времето, през който е останал без работа, поради уволнението за периода от 06.01.2021г. до 06.07.2021г. в размер на 34200.00 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата му сума.

В исковата молба се поддържа, че ищеца до прекратяване на трудовото му правоотношение с ответното дружество е заемал длъжността *** в Дирекция "Развитие и модернизация", Управление "Модернизация и ресурс", отдел "Управление на проекти", Сектор "Инженеринг и проектно осигуряване", Група "Механично оборудване" в "АЕЦ Козлодуй"ЕАД. Твърди се, че тр.правоотношение с ответника е прекратено на 06.01.2021г. на основание чл.328, ал.1, т.2 КТ-поради съкращаване на щата.

Наведени са доводи, че процесната заповед № 1/06.01.2021 г.на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй"ЕАД-Н. М., е била постановена в нарушение на императивната норма на чл.333, ал.1, т.3 от КТ вр. с ал.2 на същия член и чл.1, ал.1, т.3 и т.6 от Наредба №5 от 20.02.1987г. на Министъра на народното З.ве и ЦС на БПС, за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила, съгласно чл.333, ал.1 КТ. Сочи се в исковата молба, че ищеца страда от онкологично заболяване - хронична лимфоцитна левкемия и от захарен диабет, което е било известно на работодателя. Поддържа се, че преди издаването на заповедта е следвало да се изиска и предостави становище от Инспекция по труда, както и от ТЕЛК, което работодателя не е направил и издадената заповед за прекратяването на трудовото му правоотношение е незаконосъобразна.Към исковата молба са представени писмени доказателства: заповед № 1/06.01.2021 г. на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй"ЕАД, копие от трудова книжка, етапна епикриза от МБАЛ "Хр.Ботев"АД гр. Враца.

В срока по чл.131, ал.1 от ГПК е депозиран писмен отговор с вх. №260975/22.02.2021г. от "АЕЦ Козлодуй"ЕАД, в който се изразява становище, че уволнението на ищеца е законосъобразно, а предявените искове са допустими, но неоснователни. Твърди се, че ищеца Р.З. е работил по тр.договор №32/03.06.1993г. в ответното дружество, като по силата на доп.споразумение към трудовия му договор №181/30.01.2014г. последно заемната от него длъжност е била *** в Дирекция "Развитие и модернизация", Управление "Модернизация и ресурс", отдел "Управление на проекти", Сектор "Инженеринг и проектно осигуряване", Група "Механично оборудване". В отговора е посочено какви са били задълженията на ищеца, както и че в длъжността му характеристика, в т.2.3.1 е било посочено като изискване за длъжността, да няма противопоказания съгласно списък на медицинските противопоказания за работа в среда с йонизиращи лъчения по Наредба №11 на МЗ за З.вните норми и изисквания при работа в среда с йонизиращи лъчения.

Наведени са доводи, че приложената към исковата молба етапна епикриза от 30.03.2016г. не е била представяна от ищеца на работодателя, като се поддържа, че при работодателя липсват доказателства, че страда от болести, за които ищецът твърди, че боледува.Сочи се още, че ищеца е бил укрил от своя работодател, че страда от посочените в исковата молба болести, както и че за времето когато е била издадена етапната епикриза от 2016г. З. е бил ползвал платен годишен отпуск, и същия не е

ползвал отпуск по болест за болестите, които твърди, че страда.

Твърди, че не е нарушена разпоредбата на чл.333, ал.1, т.3 от КТ, тъй като работодателя не е знаел и ищецът не го е уведомил да има заболяванията, за които кодекса на труда предвижда специална закрила. Поддържа се още, че със заповед №АД-1043/14.04.2020г. е въведено ново щатно разписание в "АЕЦ Козлодуй"ЕАД за 2020г., считано от 14.04.2020г. и е било отменено предходно действащото. Поддържа се, че е извършена реорганизация и е била закрыта Дирекция "Развитие и модернизация", създадена е нова дирекция "Управление на ресурса", като в група "Механично оборудване" щатните бройки са били увеличени от 3 на 4 и е била създадена нова длъжност "Експерт механично оборудване". Наведени са доводи, че на ищеца е било предложено да заеме тази длъжност, било е изготвено доп.споразумение №1541/12.05.2020г., което ищеца е бил отказал да подпише с мотив, не е бил съгласен с намалението на заплатата и намалението на длъжността.

Твърди се, че е бил изготвен доклад от директора на дирекцията "Управление на ресурса", въз основа на който е била издадена заповед №АД -12/05.01.2021г., назначена е комисия за подбор, а резултатите от извършения подбор за били обективирани в Протокол от 05.01.2021г. Сочи се, че след извършения подбор, ищеца е получил най-ниска обща оценка, поради което на основание чл.21 от КТД 2021-2022г. му е предложена друга свободна длъжност, която той е бил отказал да приеме. В тази насока се сочи, че с предизвестие №12/06.01.2021г. ищеца З. е предизвестен за прекратяване на тр.правоотношение, като предизвестието е било получено от ищеца на 06.01.2021г. Сочи се, че тр.правоотношение е прекратено с процесната заповед № 1/06.01.2021 г.на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй"ЕАД-Н. М., с основание чл.328, ал.1, т.2 КТ поради съкращаване в щата. Твърди се, че на ищеца е било изплатено обезщетение на 15.02.2021г. за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 КТ.

Оспорва се размера на иска за обезщетение, като представя удостоверение за размера на БТВ на ищеца за пълен отработен месец, което е в размер на 5 571.12 лева и счита, че максималния размер, който може да бъде присъден е не повече от 33 430.32 лева. При условията на евентуалност, в случай, че исковата претенция бъде уважена като основателна и доказана, иска да бъде приспаднато от обезщетението по чл.225, ал.1 от КТ, обезщетението получено от ищеца, за времето, през което е бил в отпуск по болест. Направено е възражение за прихващане по чл.103 ЗЗД на дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 КТ с изплатено обезщетение по чл.220, ал.1 КТ в размер на 6128.98 лв. и обезщетение по чл.222, ал.3 КТ в размер на 33430.80 лв. до размера на по-малкото от тях. Поддържа се, че обезщетенията са начислени със заплатите за м.януари 2021г. и са били преведени на ищеца по личната му банкова сметка на 15.02.2021г.Към отговора са представени писмени доказателства по опис, вкл. и личното тр.досие на ищеца и удостоверение за брутно тр.възнаграждение на З..

Ответникът е представил З.вното досие на З. и документи от прегледи на ищеца в

служба трудова медицина при работодателя в уверение на факта, че няма данни за заболяванията на ищеца.

Ищецът е задължен от първоинстанционния съд да представи в оригинал медицинските документи удостоверяващи 3.вословното му състояние, което той е направил с нарочна молба с вх. №261545/25.03.2021г., а именно представил е Етапна епикриза от "МБАЛ "Хр.Ботев"АД гр. Враца, Отделение по вътрешни болести с изх. №7036/13.01.2021г., медицински изследвания,Образна диагностика №2612 от 04.04.2016г. от "МБАЛ "Хр.Ботев"АД гр. Враца; експертно решение №90281 от 45 - 08.03.2021г. на "МБАЛ "Св.Иван Рилски"ЕООД гр. Козлодуй, с което на ищеца Р.З. е определена 75% трудова неработоспособност, с водеща диагноза "Хронична лимфоцитна левкимия".

По делото е изискана справка от ТД на НАП гр. София за действащите трудови договори на ищеца Р.З., която е представена с писмо с рег. №04-24-10-86/18.03.2021г. и е видно, последното регистрирано тр.правоотношение е било с "АЕЦ Козлодуй"ЕАД гр. Козлодуй, с дата на прекратяване 07.01.2021г.

От приложеното експертно решение №90281 от 45 - 08.03.2021г. на "МБАЛ "Св.Иван Рилски"ЕООД гр. Козлодуй, е видно, че на ищеца Р.З. е определена 75% трудова неработоспособност, с водеща диагноза "Хронична лимфоцитна левкимия" и придружаващи заболявания Диабет на полиневропатия; увреждане на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с радикулопатия; неинсулинозависим захарен диабет с неврологични усложнения.

Първоинстанционният съд е приел, че към датата на връчване предизвестието на ищеца на 06.01.2021г. е доказано, че ищеца Р.З. е страдал от онкологично заболяване и се е ползвал от специалната закрила при уволнение по чл.333 от КТ, тъй като трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.328, ал.1 т.2 от КТ, за която намира приложение предварителната закрила. Районният съд е приел в мотивите си, че предварителната закрила при уволнение по чл. 333 от КТ има обективен характер и цели да запази работника или служителя от неблагоприятните последици на уволнението по социални и хуманни критерии. В хипотезата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ тази закрила се прилага поначало във всички случаи, когато към момента на връчването на заповедта или друг писмен акт на работодателя за уволнението (чл. 333, ал. 7, във вр. с 335, ал. 1 от КТ) работникът или служителят страда от някое от заболяванията, посочени в чл. 1, ал. 1 от Наредба № 5/1987г. Съдът е приел още, че при тази хипотеза работодателят може да уволни работника или служителя само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай, като следва да е взето и мнение на ТЕЛК (чл. 333, ал. 2 от КТ).В мотивите си, съда се е обосновал, че нито разпоредбата на чл. 333, ал. 1 от КТ, нито тази на чл. 1 от Наредба № 5/1987 г. вменават на работника или служителя задължение предварително да уведомява работодателя си дали страда от болестите по посочената разпоредба, както и

задължения на същия да представя медицински документи, удостоверяващи наличието на някое от визираните заболявания.

Съгласно чл. 2 от Наредбата, такова задължение за работника или служителя възниква, само когато работодателят направи изрично искане за това - с оглед изпълнение на своето задължение по чл. 1. ал. 1 от последната. В случая, не е установено по делото, че работодателят е изискал писмено от ищеца Р.З. такава информация, поради което не е преодоляна закрилата по чл. 333 от КТ и Районен съд Козлодуй е уважил искът за признаване за незаконно на уволнението на ищеца и за отмяна на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение.

Настоящият съдебен състав напълно споделя като правилно и законосъобразно така приетото от първоинстанционния съд.

По делото безспорно е установено, че между ищеца Р.З. и ответника "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, гр.Козлодуй е съществувало трудово правоотношение, прекратено с оспорваната Заповед №1/06.01.2021г. на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, гр.Козлодуй, считано от 06.01.2021г., когато му е връчена заповед и предизвестието с №12/06.01.2021г. От приложено по делото трудово досие, се установява, че последната длъжност, която ищецът е заемал в ответното дружество е била *** в Дирекция "Развитие и модернизация", Управление "Модернизация и ресурс", отдел "Управление на проекти", Сектор "Инженеринг и проектно осигуряване", Група "Механично оборудване".

От представеното по делото удостоверение с изх. №У-01-165/10.02.2021г. на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, гр.Козлодуй-Н. М., се установява, че брутното трудово възнаграждение на ищеца за месец декември 2020г., който е последния пълен отработен от него месец е в размер на 5 571.72 лева.

Видно от процесната Заповед №1/06.01.2021г., трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на основание чл. 328, ал.1 т.2 от КТ - поради съкращаване на щата с предизвестие, което не е спазено и работодателят е изплатил на ищеца с трудовото възнаграждение за месец януари 2021г. и обезщетение за неспазено предизвестие по чл.220, ал.1 от КТ в размер на 6 128.98 лева.

От представената по делото Етапна епикриза, издадена от МБАЛ "Христо Ботев" АД, гр.Враца на ищеца Р.З. е установено, че на 30.03.2016г. той е приет на лечение с окончателна диагноза - хронична лимфоцитна левкимия. Същата диагноза е поставена на ищеца и с Етапна епикриза ИЗ №7036 от 13.01.2021г., издадена от МБАЛ "Христо Ботев" АД, гр.Враца.

Видно от Експертно решение №90281 от 45 - 08.03.2021г. на "МБАЛ "Св.Иван Рилски"ЕООД гр. Козлодуй, на ищеца Р.З. е определена 75% трудова неработоспособност, с водеща диагноза "Хронична лимфоцитна левкимия" и придружаващи заболявания Диабет на полиневропатия; увреждане на междупрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб с

радикулопатия; неинсулинозависим захарен диабет с неврологични усложнения. Върху решението е отбелязано, че е влязло в сила на 22.03.2021г., т.е. това решение на ТЕЛК е издадено и влязло в сила след датата на уволнението на ищеца на 06.01.2021г. По делото не се съдържа друг надлежен медицински документ доказващ твърдението на ищеца, че страда от заболяване захарна болест.

Ответникът не оспорва обстоятелството, че преди да прекрати трудовия договор на ищеца с връчване на предизвестие на 06.01.2021г. не е изискал и не е получил предварително разрешение на инспекцията по труда, нито мнението на ТЕЛК. Твърди, че не е бил уведомен от ищеца за тези му заболявания и не е имал данни за тях в службата по трудова медицина.

По делото е безспорно установено и обстоятелството, че при уволнението на ищеца работодателя с трудовото възнаграждение за месец януари 2021 г. му е изплатил и обезщетение по чл.222, ал.3 от КТ (при прекратяване на трудовото правоотношение след като работника е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст) в размер на 33 430.30 лева.

Няма доказателства по делото след прекратяване на трудовото правоотношение ищецът да е бил в отпуск по болест и да е получил обезщетение за това.

И пред първоинстанционния съд и пред настоящата инстанция е безспорно доказано от ищеца, че след прекратяването на трудовото правоотношение той не е започнал работа по друго такова. Съдебният състав направи служебна констатация от трудовата книжка на ищеца З., като установи, че към датата на съдебното заседание – 09.07.2021г. същият не е започнал работа по друго трудово правоотношение.

По въззивна жалба с вх.№ 262012/20.04.2021г. от "АЕЦ Козлодуй" ЕАД:

В практиката на ВКС по чл. 290 ГПК са приети правни разрешения, според които работодателят е длъжен преди да упражни правото си да уволни работник или служител на посочените основания, да поиска разрешение от съответната инспекция по труда, ако работникът или служителът страда от болест, определена в Наредба № 5/1987 г. Задължение на работодателя е да установи дали работникът или служителът страдат от някои от тези заболявания, като предварително изиска от работника или служителя информация за това. Задължението на работодателя по чл. 1, ал. 2 от Наредбата може да бъде изпълнено само със съдействие от страна на работника, заявяващ, че се ползува с предварителната закрила по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ.

Право на работодателя е да определи кой работи по-добре. Нивото на изпълнение на трудовите задължения от работника или служителя е въпрос на неговата конкретна фактическа преценка. Той обаче има само задължението да докаже, че е упражнил законно правото си на уволнение.

Не подлежи на съдебен контрол правото на работодателя фактически да преценява работата на включените в подбора. Тази негова преценка е по целесъобразност и единствено той може да я направи, тъй като има всекидневни наблюдения върху работата на всички. По отношение на тази преценка съдът няма правомощия да извършва проверка, а и не би могъл да замести работодателя в нея. Съдът извършва проверка само за законност на уволнението - били ли са налице всички факти, съдържащи се в хипотезата на конкретното основание, при условията на

което работодателят е упражнил потестативното си право да прекрати трудовото правоотношение.

Разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от Кодекса на труда предвижда, че "Предприятието събира предварителна информация от работниците, които са определени за уволнение, страдат ли от болести, посочени в ал. 1". Нормата по ясен и категоричен начин вменява на предприятието, респективно работодателя, да събере информация от работниците, които са определени за уволнение, страдат ли от болести, посочени в ал. 1 на визираната правна норма. По тези съображения настоящия съдебен състав не споделя изложеното от въззивника, че работника не е уведомил своя работодател, че страда от заболяване определена в Наредба № 5/1987 г. и по този начин, работодателя не е преодолял закрилата по чл.333 КТ.

Правилно районния съд е приел в мотивите си, че съгласно чл. 2 от Наредбата, такова задължение за работника или служителя ще възникне, само когато работодателят направи изрично искане за това - с оглед изпълнение на своето задължение по чл. 1. ал. 1. Разумът на закона изисква в този случай работодателят да предостави на работника или служителя достатъчно време - разумен срок, в който последният да изпълни задължението си по чл. 2 за уведомяване и представяне на медицинската документация (като изброяването на видовете медицински документи в чл. 2 от Наредба № 5/1987 г. е само примерно, не изчерпателно). Ако в такъв случай работникът или служителят умишлено откаже съдействие на работодателя си за събиране на предварителната информация по чл. 1 от Наредбата и по този начин умишлено укрие свое заболяване, посочено в тази разпоредба, то тогава, но единствено и само в този случай, неизпълнението на неговото задължение по чл. 2 от Наредбата води до отпадане на закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ. респ. и до отпадане на задължението на работодателя да иска мнение на ТЕЛК и разрешение от инспекцията по труда за уволнението. Такова умишлено неправомерно поведение от страна на работника или служителя би било налице във всички случаи, когато той знае, че страда от заболяване по чл. 1, ал. 1 от Наредба № 5/1987 г., и до знанието му е достигнало отправеното искане (писмено или устно) на работодателя за уведомяване и представяне на медицинска документация в разумен срок, но въпреки това работникът или служителят декларира пред работодателя, че не страда от такова заболяване, или в рамките на предоставения му срок, без извинителна причина не уведоми работодателя си за заболяването и не му предостави медицинските документи за него, с които разполага. Във всички останали случаи такъв умисъл не е налице и закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ, обективна по своя характер, не отпада.

Ето защо правилно районния съд е приел, че не е преодоляна предварителната закрила по чл. 333 от КТ при уволнението на ищеца и уволнението е незаконосъобразно само на това основание. По тези съображения искът за признаване

за незаконно на уволнението на ищеца и за отмяна на заповедта, с която е извършено се явява основателен и правилно е уважен. С оглед основателността на главния иск за признаване уволнението на ищеца за незаконно и за отмяна на заповедта на работодателя, с която е извършено то, основателен се явява и акцесорният иск за възстановяването на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност *** в Дирекция "Развитие и модернизация", Управление "Модернизация и ресурс", отдел "Управление на проекти", Сектор "Инженеринг и проектно осигуряване", Група "Механично оборудване", поради което правилно районния съд го е уважил.

При изложените съображения подадената въззивна жалба се явява неоснователна и не следва да се разглежда по същество законосъобразността на прекратяването на тр.правоотношение по чл.328, ал.1, т.2 КТ.

По отношение иска по чл.344, ал.1, т.3, вр. с чл.225, ал.1 КТ, районния съд е приел, че ищецът може да иска обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ, в размер на брутното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, поради уволнението, но за не повече от 6 месеца.

От представените и приети по делото писмо от ТД на НАП, Велико Търново, офис Враца и констатацията от трудовата книжка на ищеца, се установи, че същият не е работил по трудово правоотношение от датата на уволнението си до датата на приключване на съдебното дирене на 29.03.2021г., т. е. от уволнението ищецът е претърпял вреда под формата на пропусната полза, с което искът е доказан по основание.

Брутното му трудово възнаграждение за месеца, предхождащ месеца на уволнението - м. декември 2021г. е в размер на 5 571.72 лева, съгласно приетото Удостоверение с Рег. №У-01-165 от 10.02.2021г. издадено от "АЕЦ Козлодуй"ЕАД, гр.Козлодуй. Тъй като крайният момент, към който се произнася съдът с решението си е моментът на прекратяване на съдебното дирене, искът правилно е уважен за периода от 06.01.2021 г. - датата на връчване на предизвестието до 29.03.2021 г. - датата на приключване на съдебното дирене по делото.

Брутното трудово възнаграждение на ищеца за този период, съда правилно е приел, че е в размер на 15 599.14 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, от датата на подаване на исковата молба на 25.01.2021г. до окончателното ѝ изплащане, а в останалата му част следва да бъде отхвърлен като неоснователен. Не се доказва по делото ищецът през същото време да е ползвал отпуск, поради болест, поради което не следва да се приспада такова от дължимото обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ.

Районен съд – Козлодуй е разгледал направеното от ответника при условие на евентуалност възражение за прихващане със сумите 6 128.98 лева - изплатено във връзка с уволнението обезщетение по чл.220, ал.1 КТ за неспазено предизвестие и 33 430.80 лева - изплатено обезщетение по чл.222, ал.3 КТ.

Съдът приема, че прихващане със сумата 6 128.98 лева е основателно, защото

заплащането на обезщетението по чл.220, ал.1 от КТ е във връзка с уволнението на ищеца и се предпоставя от законосъобразното му упражняване. След признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна се възстановява трудово правната връзка, респ. отпада основанието за получаване на сумата от това обезщетение тя подлежи на връщане - чл.55, ал.1 ЗЗД. Затова искът по чл.344, ал.1, т.3 КТ във вр. с чл. 225, ал.1 КТ следва да се уважи до размер на сумата 9 470.16 лева /15 599.14 лева - 6 128.98 лева /.

Правилно първоинстанционния съд е приел, че не може да бъде извършено прихващане с получената от ищеца сума от 33 430.80 лева - изплатено обезщетение по чл.222, ал.3 КТ. Основанието за това обезщетение е прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. По делото е безспорно установено, че ищецът е уволнен не поради придобито право на пенсия, а на основание чл.328, ал.1 т.2 от КТ съкращаване на щата.

В тази насока и направеното във въззивната жалба и в отговора на насрещната въззивна жалба при условия на евентуалност възражение за прихващане с обезщетението по чл.222, ал.3 КТ е неоснователно.

По насрещна въззивна жалба вх.№ 262220/12.05.2021 г. от Р.З.:

Р.З., чрез пълномощника му адв.Р.М., е депозирал насрещна въззивна жалба против Решение № 260087/09.04.2021г. по гр.д.№ 80/2021 г. Районен съд-Козлодуй в частта, в която е отхвърлен като неоснователен иска по чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 КТ за заплащане на обезщетение за принудителна безработица за разликата над 9470.16 лв. до пълния предявен размер от 28071.02 лв. /34200-6128.98 лв./ по прихващане, както и в частта относно разноските, жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

От представените по делото доказателства, се установи, че след прекратяване на тр.правоотношение на 06.01.2021г. до датата на приключване на съдебното дирене пред първоинстанционния съд на 29.03.2021г. ищеца З. не е работил по трудово правоотношение, с което иска за обезщетение е доказан по основание, включително относно наличието на причинно-следствена връзка между оставането без работа и претърпените вреди. При изчисляване размера на обезщетението КРС е съобразил размера на брутното тр. възнаграждение на З. в размер на 5571.72 лева. **Така за периода от 06.01.2021г. до 29.03.2021г.** на ищеца е било дължимо обезщетение в размер на 9470.16 лв., като в останалата част законосъобразно до претендирания размер, иска е отхвърлен, тъй като не може да се заплати обезщетение за бъдещ период.

От извършената от въззивната инстанция съдебна констатация на трудовата книжка на З. към 09.07.2021г., когато е приключило съдебното дирене пред въззивната инстанция, вече са изминали 6 месеца от прекратяване на тр.правоотношение на

ищеца. Затова на З. му се дължи сумата над уважения размер от 9470.16 лв. до 28071.02 лв. или това е разликата в размер на 18600.86 лв.

По възражението за прихващане:

Според приетото в решение № 37/07.04.2016 г. по гр. д. № 3853/2015 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 67/09.04.2014 г. по гр. д. № 4085/2013 г. на III г. о. на ВКС съдебната компенсация е допустима и основателна при условие, че са налице процесуалните и материалноправни предпоставки за прихващане, като погасяването на насрещните вземания е занапред. Същото може да се уважи безусловно само между обезщетението при незаконно уволнение / чл. 225, ал. 1 и 2 КТ/ и обезщетенията по чл. 220, ал. 1 КТ, както правилно е направил районния съд. В тази връзка следва да се има предвид, че съдебна компенсация е допустима и основателна и когато насрещните вземания или едното от тях са неликвидни. Доколкото съдът приема, че претенцията на ищеца по чл. 225, ал. 1 КТ е основателна, то са налице условията за разглеждане на направеното от въззивника възражение за прихващане с изплатеното на ищеца обезщетение по чл. 222, ал. 1 КТ в размер на brutното му трудово възнаграждение за четири месеца, видно от представените с въззивната жалба доказателства, заповеди на изп.директор на "АЕЦ Козлодуй"ЕАД – Н. М. и заявление на самия ищец Р.З. до изп.директор на ответното дружество.

При уважаване на иска за обезщетение по чл.225, ал.1 КТ съдът дължи произнасяне по възражението за прихващане на работодателя-ответник. Претендира се прихващане да се извърши със заплатени от него обезщетения по чл.222, ал.1 КТ в размер на 22 286.88 лева за 4 месеца. Възражението за прихващане е основателно, защото заплащането на обезщетенията на посочените основания е във връзка с уволнението на работника. След признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна се възстановява трудово правната връзка, респ. отпада основаниято за получаване на сумите и те подлежат на връщане – чл.55, ал.1 ЗЗД. Затова искът по чл.344, ал.1, т.3 КТ във вр. с чл. 225, ал.1 КТ следва да се уважи до размер на по-малката сума дължима на З., а именно 18600.86 лв. лева.

В този случай остават сумата в размер на 3686.02 лв., която също следва да се приспадне от постановената от РС – Козлодуй от 9470.16 лв., поради което в полза на въззиваемия Р.З. следва да бъде изплатена сумата в размер на 5784.14 лв. Или първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, за присъденото в полза на З. обезщетение по чл.344, ал.1, т.3, вр. с чл.225, ал.1 КТ за горницата над 5784.14 лв.

При този изход на спора, решението следва да се измени и в частта за присъдените разноски като пред първоинстанционния съд следва да се присъди платеното адв. възнаграждение в полза на ищеца до претендирания размер - 1500.00 лв., т.е. ответното дружество следва да дозаплати на ищеца сумата в размер на 461.88 лв., тъй като настоящия съд.състав намира, че макар и да е извършено прихващане, на

същия му се дължат разноси с оглед основателността на предявените от него искове. С оглед така редуцираното обезщетение по чл.225, ал.1 КТ, държавната такса е в размер на 231.37 лева, платима в полза на бюджета на съдебната власт.

При този изход на процеса са дължими от въззивника в полза на въззиваемата разноси по делото, като въззивникът е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което е в размер на 500.00 лв.

В случая, съгласно разпоредбата на чл.7, ал.1, т.1 от Наредба №1/2004г.за МРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа минималното адвокатско възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ. Съответно, според разпоредбата на чл.7, ал.1, т.4 от същата Наредба по искове с интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. минималното адвокатско възнаграждение е 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. Като взе предвид момента на сключване на договорите за правна помощ за двете съдебни инстанции, както и уважения иск за обезщетение, въззивният съд приема, че възнаграждението по исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ възлиза на сумата от 650 лв. за въззивната инстанция, а възнаграждението за иска по чл.344, ал.1, т.3 вр.с чл.225, ал.1 от КТ възлиза на сумата от 1532.90 лв. за въззивната инстанция, макар и да е извършено прихващане тази сума е дължима. Следователно, общият размер на възнаграждението по всички искове за една инстанция възлиза на сумата от 2182.90 лв. С оглед на това договорения и изплатен от ищеца размер на адвокатското възнаграждение не се явява прекомерен, поради което за производството пред въззивната инстанция ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на ищеца разноси за адв.защита в размер на общо 500.00 лв.

В останалата част решението на районния съд е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изложеното, Врачанския окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение №260087/09.04.2021 г по гр.д.№ 80/21г. по описа на Районен съд - Козлодуй в частта, в която е уважен иска по чл. 344 ал.1 т.3 във вр.с чл.225 ал.1 от КТ за горницата над 5784.14 лв. до присъдения размер от 9470.16 лв. като погасени чрез прихващане, както и в частта за присъдената държавна такса в полза на Районен съд – Козлодуй за горницата над 231.37 лв. и вместо отменената част

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения Р. В. З., ЕГН ***** с адрес в гр.*** иск с правно основание чл.344, ал.1, т.3, вр. с чл.225, ал.1 КТ предявен срещу "АЕЦ

Козлодуй" ЕАД със седалище гр.Козлодуй, ЕИК ***, представлявано от Н. М. - Изпълнителен директор за горницата над 5784.14 лв. до уважения размер от 9470.16 лв., като погасени чрез прихващане.

ОСЪЖДА "АЕЦ Козлодуй" ЕАД със седалище гр.Козлодуй, ЕИК ***, представлявано от Н. М. - Изпълнителен директор да заплати допълнително на Р. В. З., ЕГН ***** с адрес в гр.*** сумата в размер на 461.88 лв. адвокатско възнаграждение за първата инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА решение №№260087/09.04.2021 г по гр.д.№ 80/21г. по описа на Районен съд – Козлодуй, в останалата част.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 от ГПК, "АЕЦ Козлодуй" ЕАД със седалище гр.Козлодуй, ЕИК ***, представлявано от Н. М. - Изпълнителен директор да заплати на Р. В. З., ЕГН ***** с адрес в гр.*** направените по делото разноски пред въззивната инстанция в размер на 500.00 лв./петстотин лева/ адв. възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____